

Սիրտդ տէ՛ղն չի վերցնիր, մալըդ խորզը:
 Ուր տեղ հարմիր, անտեղ հարմուր:
 Հաց ու պանիր, կնի ու բանիր:
 Ինչ որ բործն ան կու գալ զգալը:
 Մտորանն տուջ վաղվան փուշը:
 Լսողին մէկ բաւ է, շլուղին հազարն ալ խեղ չունի:
 Էնչ ինչ կիտէ քի տուչ ինչ է:
 Մէկ գէշը օխտը մահալայի զարար ունի:
 Տէւը զեղ գտնելու ըլլալ, երն կօխը քալ կու:
 Խեղը խրատն ինչ ընէ, սեւը սապուն ինչ ընէ:
 Առտուին էրէսը թուցնելու ըլլաւ, թաթկէ էր կ'ընէ:
 Ամէն օր տէրտէր փախալով շուտոր:
 Գողը գողէն գողացաւ, Աստուած վերէն զարմացաւ:
 Քրիփուրը մահացու մեղք է. քայց երբեմն պատարագի
 տեղ կ'անցի:

Ուղղորին մէկ երեսը սեւ, շտուղղին երկու երեսը:
 Սեւը սովոր կ'ուտէ, թանը մուրը:
 Մարը տես, առէկեղ առ:
 Եանը հաշնով սկնդեցին չի պղծուիր:
 Կանուխ ելլող զարին կալ չի համիր:
 Որու սուրը բսն, խաղը ծոցէն կը հանէ:
 Ածան պէտքը մտորէն անուշ է:
 Համիրն քերածը քամին կը տանի:
 Աղկ կնիւր գին չունի:
 Խոշոր աշըք լուս չունի, հաստը թեւը ուժ չունի:
 Երտակ խօսքը շշուշ կ'ըսեն:
 Հիմ' ուզիմ' մնալ զգէ:
 Հուրին շատ վազելը կտրելու նշան է:
 Հուրը իր քալած ծամբան կ'ընթայ:
 Պայց ամանը չունի ալ լզէ կու, կատուն ալ:
 Գէշ դրացիք մարդու մալի տէր կ'ընէ:
 Կացնը իր կոթը չի տաշնը:
 Լէպ բսաւ, չէպէտե՛ղ շքսաւ:
 Էտօնի համար գիշերն ալ մէկ է ցորենն ալ:
 Երտակ մարդը տեղ չունի:
 Ամէն սեւ հազող տէրտէր չէ:
 Ոսկին ազտիկ է. քայց գնը մեծ:
 Գողունը գանահաթ մ'է, սորվէ քայց մ'ընէ:
 Ամէն կտր խծոր չէ:
 Թաթաւ օրը հաներուն շուր տուող շատ կ'ըլլայ:

Հասարեց
 ՆԵՄՆ Գ. ԽՏԵՆԱՆ

ԲԱՆԱՍԵԳԴԱԿԱՆ

ԳՐԻՆԵՐՈՒՆԷ ՀՈՐԷ

Հատի՛ կու գաւ, հոյ՛ր՝ դու գովի՛ն ...
 Դաշտ կորեցի, լի՛ն ու ծովի՛ն,
 Ելա՛ր թանտէ՛ն՝ էիր կապտած,
 Դ. Անդրո Մասիսն ու Արագած:
 Ժողկանց թաժակ չօղափնդի՛մ
 Բաշխե՛ն մոր կեանք մեծ ափե՛րով,
 Մեղո՛ մերձեանս մեր դաշտերուն
 Քերէն մեզի գոհարթ գալուսն:
 Հայրածնից աստուիկ ման
 Որ մեր երկիր գնի թունը,
 Հիւսն ու ասունը դուսն մերձեցի.
 Հրաւեր կու տաւ մշակին ծիր:
 Սերմեր թռչի՛ն օրագրեց
 Մտնէ՛ ի հող խոնաւ ու թաց,
 Կ'ըմբոստանան շարամբը,
 Լեռ կը թռչի՛ն եւ ի ծառի՛ն:

Խոնաւութիւն դուսն կը ծծու ...
 Հեղքէ թունած տնայկի՛նդ վէն
 Բռնի տանին ի մէջ փոսի՛ն,
 Ուր թառաղար յօնքան հոսի՛ն:
 Կու գալ անաւ, թուսնի՛ն խոյնը,
 Դեմք մշակի՛ն աշխատուի,
 Թնայան գոհարթ, յիարէրան
 Օրինէ զաքն ի շախխոնան:

Գ. Գ. Մ.

ՆԵՐՅԻՆԵՐԵՐ ՕՐ

Ուր է շքեղ օր գնդիցի՛ն ...
 Ուր է գացեր պայծառ իմ յոյս ...
 Մեռ թռչի անկողն պատեր երկի՛նք,
 Արեւ տեսնէ՛ շր պարտ յոյս:
 Գալուսն գոհարթ է իմ կեանք,
 Զոր պարգեւնք իմ Աշխարհ:
 Զոր վայելի՛մ անկողն թռնաթիւն,
 Աճիւն, յոյնի եւ իսմազարի:
 Եղ, ո՛ւ արեւ, ցոյց իմ չի դէմք,
 Սփռէ պայծառ շողեղ յերկիր:
 Պարզի՛ թռնաթիւն, ասունս մոր յոյս
 Երկիր եւ մայր թռնապատկիր:
 Երբ յատկ օր՝ վրայ պաշտօնան
 Պիտի ծծի՛մ, նրբ օղ մաքրու ...
 Աղէ դաշիկ անկողնի՛ն անկողն:
 Դաշիկ, դաշուս թռնաթիւն տխուր:
 Լիւ՛ յոյնի, դու արաւած:
 Հերոք է ինչ ուս մեզ տուիր ...
 Օճ թող փայլի հայրեղանէ:
 Արեւն շողեղ եւ թռնապատկիր:

Գ. Գ. Մ.

ՎԵՐԵՐԻՐԻԹԻՆ

(Palindrome.)

Անունն անդնդոց կը ծրփայ կընդանկ
 Ժեր մի ծնականք գարեթի կ վեր.
 Սննդք եւ մասն միջնոր՝ այս տնայկը
 Մերթ է տնայկն, եւ մերթ տնայկեր: —
 Աչքն ի ծով կապտ, թիւունք ժայռին՝
 Խորի հայտնի հեղկայ մ'իւր չին փանդ.
 Դիցունայ մ'ալ ծնող անգիծ այն քարն
 Դրոշմը է անցնալ գարուց բախտն ու քաղքը:
 ԳՆԴ--ՎՆԴ

ՆԵՐՅԵՐՈՒՐԻԹԻՆ

(Anagramme.)

Անթեւ, անտն եւ անշուն՛
 Թուց ցաւա՛ն ու ծովը.
 Աչքը մարդկան անմոռնը
 Դիտն պիտակ իր ծակովի.
 Մէկուն գու՛ճ խիստ ցանք,
 Միւսին կուտայ անտեղ: —
 Զարագ խըրատ էր գանի,
 Եւ էր խըթան ծուլ մանկան.
 Թագաւորա՛ն իշխանի
 Մոնը ընկեր մի մական.
 Յետոյ նսե՛ն արցալից
 Գաւուն եղաւ փառակից:

ԳՈՂՈՒ--ԳՈՂՈՂ

